

Обаче, прѣданността на офицерството къмъ обожаемия вождъ малко се прѣдаваше сега на такива трѣвожни извѣстия; това офицерство, което воюва заедно съ полка въ послѣдната война, увѣнчана съ такъвъ успѣхъ, бѣ готово още на нѣколко самопожертвувания за защита на Отечеството и Княза, ако отечественнитѣ сѣдбини го изискватъ това. Негово Височество забѣлѣзваше това въ думитѣ и въ изразитѣ на офицеритѣ, а отъ това Той бѣ чрѣзмѣрно радостенъ и веселъ.

Слѣдъ обѣдъ, подъ звуковетѣ на полковата музика се завърза живо българско хоро, на което почти прѣзъ всичкото врѣме водача бѣ самъ Господаря и само при русчукското хоро — «пайдушката» —, което той за прѣвъ пжтъ играеше, покани подпоручика Златаревъ да се хване прѣдъ Него.

Юлското слънце печѣше доста силно, обаче, сѣнчеститѣ дървета въ малката клубна градинка запазвахъ играещитѣ отъ парливитѣ слънчеви лъчи. Всичкитѣ офицери — и кои знаехъ и кои незнаехъ да играхъ —, съ изключение на 2—3 извѣстни вече, всичкото време играхъ и потѣта като дъждъ падаше отъ лицата, а при това, тѣй се играеше, като че никога нещѣше да се свърши. Негово Височество мислѣше да си заминава още сѣщия день за София. Въ 7 часа слѣдъ обѣдъ, когато Той бѣ готовъ вече за пжтъ, офицеритѣ Го дигнахъ на ржцѣ и Го отнесохъ въ файтона, а войницитѣ искахъ да разпрѣгнатъ конѣтѣ, да дигнатъ файтона на ржцѣ и да го понесатъ, но това не имъ биде позволено и съ сѣжаление се покорихъ.

Всичкитѣ офицери изпратихъ Княза до с. Кюньо̀во, а войницитѣ тичахъ подирѣ му на нѣколко километра отъ града по Софийския пжтъ. Кю-